

Sănătatea sufletului vindecă bolile trupului (4)

de *Ionel Cadar*

(continuare din numărul trecut)

Iar dacă vindecarea întârzie, Sf. Varsanufie sfătuiește: Fiți atenți la capătul răbdării, nu disperați, nu descurajați: Căci Dumnezeu este aproape, El care zice: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5). Din punct de vedere duhovnicesc, poate fi mai profitabil pentru bolnav să nu primească de la Dumnezeu o vindecare imediată. Iar când trebuie să suferim asalturile bolii, Apostolul a zis: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10).

Și dacă boala trebuie să ducă la moarte, nu trebuie să ne temem mai mult, căci, precum învață Sf. Ap. Pavel: „Dacă acest cort, locuința noastră pământescă se va strica, avem zidire făcută de la Dumnezeu, casa nefecută de mână, veșnică în ceruri” (2 Cor.5:1).

Când cerem prin rugăciune, în mod sistematic, numai vindecarea trupului, facem dovada unei iubiri egoiste de sine, dorind cu orice preț îndeplinirea propriei noastre voințe. Dar uneori Dumnezeu ne amână vindecarea spre a ne uni mai strâns cu El, prin conformarea voii noastre cu a Sa. Voința dumnezeiască înseamnă vindecarea sufletului și a trupului operată de Hristos, dar și slăvirea lui Dumnezeu, pentru care oferă prilej orice boală și orice neputință.

Parcurgerea în totalitate a celor cinci trepte ale vindecării apare ca o datorie pentru creștin, după cum notează, de pildă, Sf. Isac Sirul: „Cel ce este bolnav și își cunoaște boala să ceară tămăduire”.

Hristos Doctorul, care a venit printre oameni pentru a vindeca bolile sufletești, n-a ezitat niciodată să-i ușureze de bolile și neputințele lor trupești pe cei ce-L rugau. El n-a văzut în ele o durere necesară și a dat pildă în ce privește atitudinea pe care se cuvine să o adoptăm împotriva lor. El nu ezita niciodată să se prezinte oamenilor ca doctor: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi”. (Mc. 2,12: Lc.7:31).

„Acesta, neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat”. (Mt. 8:16-17: Lc.53,5). În acest sens, Sfinții Părinți și în întreaga tradiție a Bisericii au grijă să-L prezinte atât ca „Doctor al trupurilor” cât și ca „Doctor al sufletelor”.

Chemându-i pe cei doisprezece mucenici ai Săi, Hristos le transmite puterea Sa, dându-le puterea de a porunci duhurilor necurate și de a le izgoni (Mc. 6,7; Lc. 9:12), precum și de a tămădui toată boala și toată neputința (Mt. 10,1 și Lc. 9:2). Această putere tămăduitoare a fost transmisă apoi ierarhiei bisericești și se menține în continuare până la sfârșitul vieții pământești.

Hristos rămâne totuși „singurul Doctor” căci, prin apostoli și sfinți, El este întodeauna Cel care vindecă. Atunci când Sf. Antonie săvârșea o minune, întotdeauna mulțumea lui Dumnezeu. El le reamintea bolnavilor că puterea de a vindeca nu este a lui, nici a nimănui altcuiva, căci acest fapt îi este rezervat numai lui Dumnezeu. Cei vindecați erau învățați să mulțumescă lui Dumnezeu. Cei vindecați erau învățați să-i mulțumească nu lui Antonie, ci numai lui Dumnezeu. Însuși Sf. Antonie precizează: „N-am această putere de a vindeca (...), eu nevrednicul. Tămăduirea este lucrarea Mântuitorului: El se milostește, în tot locul, spre cei ce-L cheamă. Domnul și-a plecat urechea la rugăciunea mea și și-a arătat iubirea Sa de oameni, descoperindu-mi că va tămădui (...)”.

Pentru a-i acorda omului vindecarea pe care acesta o cere, Dumnezeu nu-i cere decât un lucru, să se roage Lui cu credință: „Toate câte veți cere, rugându-vă cu credință veți primi” (Mt.21:22); iar Sf. Apostol Iacov (5;16) recomandă: „rugați-vă unii pentru alții, ca să vă vindecați”.

Să ne obișnuim să ne rugăm Sfinților nu numai ca unor rugători și mijlocitori, ci și, în același timp, ca unii care au ei înșiși puterea de a vindeca, fiind îndumnezeiți. Să ne rugăm mai ales Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi dintre persoanele umane care a fost deplin îndumnezeită și premărită „mângâierea celor necăjiți și vindecarea celor bolnavi, nădejdea celor fără de nădejde, ajutorarea celor fără de ajutor, izvor nesecat și nesfârșit de tămăduire, care face minuni și izvorăște tămăduiri”.

În încheierea acestor câteva considerații legate de noțiunea de vindecare, amintim creștinilor că nu există nici o piedică de a face apel, în caz de nevoie, la medici și de a aplica remediile preconizate de ei. Sf. Vasile notează în acest sens: „Este o încăpățănare să refuzi ajutorul artei medicilor”.

În funcție de starea duhovnicească a fiecăruia, Sf. Varsanufie scrie: „Cât despre arătarea la doctor, celui mai desăvârșit îi e propriu să lase totul pe seama lui Dumnezeu, chiar dacă lucrul acesta îi este cu greutate. Iar cel mai slab, să se arate doctorului pentru că nu poate încă să se încredințeze cu totul Proniatorului său”.

Foarte important este ca, oricând se recurge la medici și la medicamente, să nu se uite niciodată că Dumnezeu este întotdeauna Cel care vindecă prin ele. Medicina și leacurile ei nu sunt decât mijloace ale Providenței divine care face să strălucească peste toți soarele slavei Sale (Mt. 5:45). În vindecare, ca și în boală, omul nu trebuie să piardă din vedere scopul său ultim, care este mântuirea totală și definitivă a ființei sale întregi, în Iisus Hristos.